

Nr 359

Av herr **Antonsson m. fl.**, om undantagande från allmän varuskatt av vissa tekniska och kulturella hjälpmedel för handikappade och lytesskadade.

Enligt förordningen om allmän varuskatt, paragraf 10, mom. 8, punkt 7, skall läkemedel som försäljes enligt recept eller till sjukhus vara undantagna från beskattning.

Den stora grupp av tekniska och kulturella hjälpmedel som fysiskt handikappade och lytesskadade människor är nödsakade att använda i rehabiliterings- och terapeutiskt syfte för att i görligaste mån kompensera sitt handikapp är däremot inte undantagna från skatteplikt.

Mycket starka såväl sociala som humanitära skäl synes tala för att dessa slag av hjälpmedel undantages från beskattning. Vad här åsyftas är bl. a. invalidfordon och invalidvagnar av olika slag, rullstolar, proteser, hörapparater och talböcker.

Den sociala lagstiftningen har under senare år alltmer inriktats på att tillgodose dessa handikappade minoriteters intressen i form av specialutbildning, arbetsvård och åtgärder för anpassning i arbetslivet. Såväl de statliga verken som de enskilda företagen har även väsentligt uppmjukat tidigare gängse bestämmelser vid anställning av partiellt arbetsföra. På kulturområdet har strävandena inriktats på att göra det möjligt för dessa medborgargrupper att bli delaktiga av det moderna samhällets kulturyttringar. För ett stort antal handikappade är exempelvis talboken härvidlag av avgörande betydelse för deras möjlighet till kulturkontakt. Att genom en allmän varuskatt nu försvåra och fördyra de handikappades nödtvungna anskaffning av de tekniska och kulturella hjälpmedel som är nödvändiga för att så långt möjligt kompensera deras handikapp synes klart motverka de allmänna strävanden på detta område, vilka numera omfattas av en bred folkopinion.

Utöver den allmänna statsfinansiella motiveringen har som skäl för en allmän varuskatt bl. a. anförts dess betydelse som dämpande element i fråga om den privata konsumtionen inför en antaglig konjunkturuppgång.

Inget av dessa motiv synes med nämnvärd bäring kunna anföras som skäl för beskattning av de handikappades terapeutiska och rehabiliterings-syttande tekniska och kulturella hjälpmedel. Till flera av här åberopade hjälpmedel utgår f. n. betydande bidrag av statsmedel. För statskassan blir det därför, i förhållande till den föreslagna varuskattens totala belopp,

endast fråga om relativt små summor i skattebortfall. För de människor det här gäller blir det däremot på grund av deras speciella sociala och ekonomiska situation fråga om relativt kännbara extra kostnader. Den konsumtion varom här är fråga har ju därtill en social särprägel, som gör att den principiellt icke kan jämföras med övrig privatkonsumtion. Starka skäl synes således tala för att en beskattning av detta område ej är i linje med den föreslagna varuskattens egentliga syfte i konjunkturpolitiskt och statsfinansiellt avseende.

Enligt förordningens paragraf 10, mom. 2, skall Kungl. Maj:t äga förordna om ytterligare undantag från skatteplikt beträffande särskilda varor eller varugrupper utöver vad i förordningen är stadgat.

Genom i riksdagen väckta motioner yrkas upphävande av den allmänna varuskatten från den 1 januari 1961. Det område vi ovan berört bör dock enligt vår mening omedelbart undantas från varuskatteförordningens bestämmelser.

Med återopande av varuskatteförordningen § 10, mom. 2, får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte förordna om undantag från skatteplikt till allmän varubeskattning för de tekniska och kulturella hjälpmedel som av handikappade och lytesskadade används i terapeutiskt eller rehabiliteringssyfte, såsom olika slag av invalidfordon och invalidvagnar, rullstolar, proteser, hörapparater, talböcker etc.

Stockholm den 27 januari 1960

Johannes Antonsson

Anders Pettersson

i Dahl

Lars Eliasson

i Sundborn

Stig F. Hansson

i Önnarp
